

Mohácsi Zoltán

Ál-atkert

Kiskiss alig tudott az este elaludni az izgalomtól, reggel meg alig lehetett életet verni belé, mert olyan sokára aludt el. Csak akkor pattant ki a szeme, amikor Anyu, a szokásos jó megérzésével a megfelelő húrt pendítette meg. Igaz, akkor Kiskiss úgy felpörgött, hogy nem is lehetett leállítani.

– És akkor ma, ma megyünk, ugye? És itt van már Papa? Vagy még nincsen? Mikor jön már? Nem késünk el? Mennünk kellene, igaz, anyu?

– Nyughass már, fiacska, nyughass! Persze, Papa nemsokára itt lesz érted, ne izgulj! – próbálta csitítgatni anyja, de minden megválaszolt kérdésre három új jutott. – Nem, nem tudtok elkésni, kora reggel van, és a nyitvatartási idő este hétig van. Igen, Kiskiss, az rengeteg idő!

Kiskiss enni is alig akart, szinte tömni kellett belé a mazsolás kalácsot és a meleg kakaót. Anya meglepetésében nem tudott hová lenni.

– Hát ennyire izgulsz, Kiskiss?

Kiskiss nem éhségében, hanem izgalomban felelt tele szájjal: – Ne' izgu'ok, ana, ne' izgu'ok!

– Kiskiss, tele a szád, ne már! – szólt rá anyja összevont szemöldökkel, úgyhogy Kiskiss jobbnak látta elhallgatni, bár nem értette, anyja miért kérdez valamit, ha nem vár választ? Máskor meg azért szidja le, hogy mennyit kell könyörögnie egy normális feleletért. Van, aki érti ezt?

Még volt pár falat a második szelet kalácsból és pár korty a nagy bögre kakaóból, amikor csöngettek.

– A Papa! – kiáltott fel Kiskiss. Bár nem kellett volna. A kiáltás előtt a

szája nagyon nem volt üres. Így meg az abrosz és a pólója lett nagyon nem tiszta.

– Kiskiss! – csapott az asztalra anyja. – Most már elég! Szedd össze magadat!

Szerencsére nem tudta folytatni, mert a Papa ott állt az ajtó előtt, menni kellett ajtót nyitni.

– Szia, apa! – mondta, miután szélesre tárta az ajtót, de Nagy-kiss csak futólag köszönt neki, és azonnal berontott a konyhába.

– Na, mi az, nem vagy még készen? És ha elrepülnek a zsiráfok? Az atok nem várnak ám a végtelenségig rád!

Kiskiss betömte az utolsó kalácsfalatokat, nyeldekelt veszettül, és amikor úgy vélte, van már elég hely a szájában, megpróbálta magába dönteni a kakaót is. A szája sarkaiban lefolyó két kakaócsík olyan bajuszt festett rá, hogy Dzsingisz kán sírva követelte volna a technológiát.

Kiskiss gyorsan lenyelte az utolsó falatokat, felhajtotta a kakaó maradékát, és ha anyja nem figyelmezteti, fogat sem mosott volna.

– Vigyázzatok magatokra, apa! Ne felejtsetd el, te vagy a felnőtt! – búcsúzott anyja az ajtóban, de a két Kiss ezt már meg sem hallotta.

Kétszer kellett átszállni, amíg elértek az atok kertjéhez.

– Ez a két elefánt már akkor is itt állt, Papa? – kérdezte Kiskiss a nagy kapunál.

– Itt, bizony itt! Ezek itt állnak, amióta kert a kert, az pedig nagyon régen volt már, hogy nem volt kert! – bólintott Papa.

A jegyszédő megismerte Papát.
 – Nocsak, mester, visszatér a tett színhelyére? – csapott Papa kinyújtott tenyerébe. Papa szélesen mosolygott.
 – Lehet élni enélkül, de minek?

Papa ismerte a kert minden négyzetcentiméterét, de sok minden változott, amióta nem járt itt.

– Látod, most jobb az atoknak, sokkal nagyobb helyük van, szabaddabbak, többet tudnak mozogni! Szébb lett itt minden, na!

Egy kisfű értetlenül nézett Papára, majd megrángatta az anyukája kezét:

– Anyu, mik azok az atok, amit a bácsi mondott?

Mielőtt az anyukája megszólalhatott volna, Papa leguggolt hozzá.

– Az atok ál-atok. Nem teljesen igazi állatok, mert nem ott élnek, ahol igazából élhetnének, ezért nem is teljesen úgy viselkedek, ahogy igazából viselkednének. De érdekeselek, ugye?

A kisfiú megszeppenten bólintott, miközben görcsösen markolta anyja szoknyáját.

Kiskiss közben az egyik ál-attól rohant a másikig, rikkangatott, egészen szédült módon örvendezett.

– Idenézz, mekkora, figyelj, milyen muris, hú, de félelmetes, azta', milyen gyors, juj, ez undorító!

Be nem állt a szája.

Papa csak mosolygott, és követte az unokája szertelen rohangálását. Csak egyszer állította meg Kiskisst:

– Emlékszel? – kérdezte, de Kiskiss csak a fejét rázta. – Kisrece és Süle... – próbálkozott Papa. Kiskiss a homlokára csapott.

– Az ellopott makmokok! – süvöltötte.

Papa elégedetten bólintott: – Úgy van! Az ellopott makmokok!

– Majomtevel!

– Majomtevel! – nevetett Papa, és mentek is tovább.

A barlang előtt megálltak: – Balu! – mutatta Kiskiss. Papa rábólintott:

– Balu! És mögötte, figyeld csak, ott van Boribon!

Kiskiss nagyon figyelt, és egyszerre csak előjött az árnyékból Brumi és Gömböc Miska is. Kiskiss ujjongott. Papa kicsit szomorúan ezt mondta:

– Paddington sajnos most beteg. Nem lehet itt.

– De meggyógyul, ugye?! Legközelebb láthatjuk őt is!

– De meg ám! Naná, hogy láthatjuk! Kiskiss megnyugodott.

Aztán megtalálták Sir Kánt is. Rög-tön Bagira mellett élt. Megtalálták Vukot is, meglelték Kelét és Lutrát. Ott tespedt a Kisvakond, álmos pillantásokat vetett rájuk Hú, a Gyáva Oroszlán valóban nem mert közel jönni a rácshoz, pedig Bruckner Szigfrid bökdöste az orrával.

– Itt van Kiskiss és Nagyikiss! – morogta. – Illene feltápszkodnod!

A Gyáva Oroszlán lustán ráemelte a szemét Szigfridre, de nem mozdult. Nagyikiss azt mondta:

– Jobb is, ha nem jön ide! Kiszámíthatatlan, emlékszem, Bélát egyszer meg is csapta a mancsával. – Kiskiss hátrébb lépett a rácstól.

– Fájtn neki?

– Hát bizony fájtn. Sokáig nem is tudott jönni az atokat gondozni!

Micimackó éppen nem evett mézet, Malacka olyan nalackás izgatottsággal futkosott fel s alá, hogy eltéveszthetetlen volt, Kanga csak szomorúan ácsorgott, mert Zsebibaba valahová elcsavargott.

A Vizes Házban Némó boldogan úszkált a családjá körében. Sokan voltak, de Kiskiss mégis biztos kézzel mutatta, melyik ő.

Bambi fején még nem nőttek agancsok, Kiskiss sajnálta is, tudva, hogy mi vár rá.

– Elmondjuk neki, Papa?

Papa a fejét rázta: – Dehogy mondjuk! Itt nem történhet meg vele, biztonságban van!

Kiskiss megnyugodott, és rohant is Dumbóhoz, aki éppen a szokásos napi harminc kiló zöldségét falatozta.

– Nem hiányzik neki a cirkusz?

– Látod, felnőtt már. Kicsit öreg lenne a cirkuszhoz. Ma már csak a bölcsességét osztogatja, csak néha elfelejti, mi az a bölcsesség!

Kiskiss rohant is tovább. A furfangos Nyúl elmélázva ült a rétje közepén, és azon morfondírozott, Rémusz bácsi miért olyan ritkán mesél már róla, de Nyuszi megnyugtatta:

– Vannak még Róbert Gidák, lesz mese még rólad is!

A pupúk futtatójában Csí és a Világ Leggazdagabbja vidám csiviteléssel röpködtek versenyt a jó falatokért.

Ott volt minden jó barát, Kiskiss nem győzött köszönetni nekik, s mire mindenkinek köszönt, jócskán el is fáradt, Szilajt, Májszvitpónit és Mekk Eleket már csak csöndes örömmel simogatta meg.

– Bemehetek hozzájuk, Papa? – kérdezte. Papa bólintott. Kiskiss átmászott a széles lépcsőjű várlétrán, és lehuppant a túloldalán.

– Üdvözlöm, mester, hogy ityeg? – köszöntötte odaát a Papát egy Zöld

Kantáros, nagy szakállal, de csekély magassággal. Papának a válláig alig ért.

– Szervusz, Józsikám! Megvagyok, megvagyok, csak hiányoznak az atok, a munka meg a levegő. A kert az kert, nemhiába! Kicsi és szűk a lakás, kevés a nyögdíj! Az ott az unokám, nézd csak! – mutatott Kiskissre

– Helyre egy kölyök! – bólintott elégedetten Zöld Kantáros Józsikám, és odakiáltott Kiskissnek: – Szia! Jössz-e ide dolgozni?

Kiskiss éppen Elek frufruját babrálta, s abba sem hagyva a babrálást nézett Zöld Kantáros Józsikámra: – Csókolom! Hová máshová mennék?

Papa és Zöld Kantáros Józsikám felnevetett, Józsikámnak csak úgy rezgett a nagy szakállá.

– Agymosod rendszeren, mi?

Papa felnevetett: – Iparkodik az ember!

Kiskiss a trolin megkérdezte Papától:

– Ugye, mi Boncák vagyunk, és lecsapoljuk majd a Viktória-tavat!

– Mi az hogy! Mi Boncák aztán bizony le!

Kiskiss megnyugodva azonnal elaludt Papa ölében, fejét a vállára hajtva. Úgy aludt, hogy még a nyála is kicsorgott. Papa pedig boldog volt, hogy jól vannak az atok, és Bonca lehet.